

Сенс життя розуміється як особистісна інтеграція системи цінностей, що функціонують у суспільстві, як регулятивне утворення, властиве будь-якій розвиненій світоглядній системі, яке відбиває цілеспрямованість життєдіяльності людини.

Проблема сенсу життя є одним із показників зростання особистості. З наведеного можна зробити висновок, що директор спортивної школи, у якого на достатньо високому рівні сформовані творчі здібності, проявляється як індивідуальність не лише у праці, а й у процесі саморозвитку. Процес творчості неможливий без суб'єкта творчості – творця, тобто творчої особистості.

Для досягнення професійних «акме» - вершин, звання «директора-творця» необхідно постійно самовдосконалюватися. Самовдосконалення передбачає особистісні зміни, виникнення інших поглядів, нових відчуттів. Ці зміни особистості і є розвитком «Я-професійного», майстерності, позитивної мотивації, рішучості, усвідомлення свого «Я» і наближає до досягнення вищої мети у житті. Це безперервний процес всього життя творчої особистості.

Література

1. Деркач А.А. Акмеологические основы развития профессионала / А.А. Деркач. – М.: Издательство Московского психолого-социального института; Воронеж: НПО „МОДЭК”, 2004. – 752 с.
2. Коротков Е. Концепція якості освіти / Е. Коротков // Підручник для директора. – 2006. – № 7. – С. 11-14
3. Лебедев О. Компетентностный подход в образовании / О. Лебедев // Школьные технологии. – 2004. – № 5. – С.3-12.
4. Сорочан Т.М. Підготовка керівників шкіл до управлінської діяльності: теорія та практика / Т.М. Сорочан. Монографія. – Луганськ: Знання, 2005. – 384 с.
5. Хроленко А.Т. Самоменеджмент: для тех кому от 16 до 20 / А.Т. Хроленко.– М: Экономика, 1996 – 139 с.

СОЦІОКУЛЬТУРНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ ЯК ОДИН З ОСНОВНИХ АСПЕКТІВ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ ОСОБИСТОСТІ

Хоменко Наталія Вікторівна

КНУ ім. Т.Г. Шевченка

Розглядаються особливості соціокультурної компетентності як одного з основних аспектів життєдіяльності особистості.

Ключові слова: соціокультурна компетентність, життєдіяльність, особистість.

На початку ХХІ століття освіта покликана осмислити свої здобутки, уроки, освоїти нові цінності. На сьогоднішній день відбувається глобальна переоцінка цінностей, і перш за все змінюються орієнтири підростаючого покоління.

Однією з актуальних проблем, яка потребує особливої уваги на даному етапі розвитку не лише освіти а й суспільства у цілому, є проблема соціокультурної компетентності як ціннісного аспекту життєдіяльності особистості.

Аналіз досліджень і публікацій із зазначеної проблеми свідчить про те, що соціокультурна компетентність – поняття не нове. Вчені досліджували явище соціокультурної компетентності, як обов'язкової складової процесу навчання іноземної мови (Закір'янова І.А., Власенко Л.В., Воробйова І.А., Коломінова О.О.), або простежували процес формування професійних компетентностей й (Шехавцова С.О., Фуклева Г.О., Лебеденко Ю.М., Закір'янова І.А.). Попри це, формування соціокультурної компетентності у молодших школярів до цього часу не отримало достатньої уваги в навчально-виховній діяльності початкової школи, де насамперед закладаються основи життєдіяльності особистості.

Питання соціокультурної компетентності, як формування суб'єктної активності у повсякденному житті особистості було розкрито у наукових працях О.І. Жорнової. Цікавість для нас, також, представляє робота Т.С. Грицької, в основі якої закладено проблему впливу професійної компетентності педагога на формування ключових (життєвих) компетентностей учнів, адже, важливо розуміти, яких саме компетентностей необхідно навчати і як, що має бути результатом навчання.

Соціокультурна компетентність – багатоаспектне, багатокомпонентне явище[2]. Дослідники трактують даний феномен: як рівень знань соціокультурного контексту при використанні іноземної мови, а також, як характеристику досвіду спілкування та використання мови в різноманітних соціокультурних ситуаціях (П.В.Сисоев); як лінгвокраїнознавчі знання, уявлення про основні національні звичаї та традиції, як систему навичок і вмінь, що дозволяють узгоджувати свою поведінку у відповідності з цими знаннями (О.О.Коломінова).

Ми, у своєму дослідженні, розглядаємо соціокультурну компетентність як один з аспектів життєдіяльності особистості (Жорнова О.І., Степаненко М.Д., Закір'янова І.А. та ін..), де життєдіяльність проявляється як, повсякденна діяльність, здатність організму особи здійснювати діяльність у спосіб і в межах, звичайних для людини [3].

Так як формування соціокультурної компетентності можливо у контексті життєдіяльності особистості, чинники які впливають на цей процес наступні:

- мотивація - внутрішня рушійна сила, що спонукає людину до дії або певного типу поведінки, пов'язана з її органічними та культурними потребами;
- орієнтир – керівні принципи, система цінностей, яка дозволяє приймати рішення;
- спрямованість - властивість особистості, що становить собою систему взаємопов'язаних внутрішніх спонукань, які спрямовують та орієнтують її життєвий шлях у соціальному просторі й часі;
- самоствердження, самореалізація - досягнення людиною суб'єктивного вдоволення результатом і (або) процесом самореалізації.

Жорнова О.І. характеризує соціокультурну компетентність як здатність особистості забезпечувати самозміну засобами звичної активності, що проявляється як ефективний вплив на життєдіяльність інших, громади, переосмислення, усвідомлення існування інших культурних значень раніше привласненого сенсу життєдіяльності [1,с.93]. Дане визначення як найкраще

висвітлює соціокультурну компетентність як один з основних аспектів життєдіяльності особистості.

Зважаючи на зазначене вище, ми розглядаємо соціокультурну компетентність, як здатність особистості до свідомого вибудовування повсякденної життєдіяльності, відносин у соціумі, за наявності знань та вмінь здійснювати самозміну.

Перспективи подальших досліджень полягають у структуризації соціокультурної компетентності, та з'ясуванні умов формування соціокультурної компетентності в умовах навчально-виховного процесу.

Література

1. Жорнова О.І. Соціокультурна компетентність студентів в контексті оминання «слабких ланок» сучасного освітнього процесу. //Вища освіта України. – Додаток 3 (Т.3) 2006. – Тематичний випуск „Вища освіта у контексті інтеграції до європейського простору”. – с. 93 – 100.
2. Закір`янова І.А. Формування соціокультурної компетентності у майбутніх вчителів іноземної мови в процесі професійної підготовки// Автореф. дис. канд. пед. наук: 13.00.04; ін-т вищої освіти АПН України. – К., 2006. – 22 с. – укр.
<http://www.lib.ua-ru.net/inode/6623.html>
3. МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ. НАКАЗ «Про затвердження Інструкції про встановлення груп інвалідності» (Інструкція, п.1.1) 07.04.2004 N 183
<http://zakon.nau.ua/doc/?uid=1078.15228.0>

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ПСИХОЛОГІЧНОГО ОБГРУНТУВАННЯ КОРЕКЦІЇ РОЗВИТКУ АНОМАЛЬНИХ ДІТЕЙ

Хохліна Олена Петрівна

Національна академія внутрішніх справ
вул. Кудряшова, 8, м. Київ, Україна

Висвітлюються найактуальніші питання психологічного обґрунтування ефективної корекційної роботи з дітьми, що мають порушення психофізичного розвитку.

Особливим завданням спеціальних освітніх закладів є корекція розвитку дитини. У дефектології під корекцією розуміють спеціально організований педагогічний процес, спрямований на послаблення, подолання недоліків розвитку, запобігання їм та сприяння розвитку аномальної дитини в цілому з метою якнайбільшого наближення до норми.

Корекція входить до єдиної системи спеціальної освіти аномальних дітей як цілісного педагогічного процесу в освітньому закладі. Спеціальну (корекційну) освіту становлять корекційне навчання та виховання, в процесі яких здійснюється корекція. Провідна роль у корекції належить навчання, але тільки за умови, що навчання активно, цілеспрямовано організовує вчитель у корекційно-розвивальному напрямі. Корекційний розвиток не може існувати поза корекційним навчанням і вихованням. Саме корекційне навчання (як і виховання) є провідним фактором у розвитку обтяженої вадами дитини. При цьому корекція розглядається як основа, органічний стрижень усієї навчально-виховної роботи в спеціальній школі й у системі